

[Kirsten Jacobsen]

Så det konservative forslag kan efter min mening ikke bruges, sådan som det er nu. Og jeg kan annoncere – det kan være, at det egentlig var dér, fru Pernille Sams fik inspirationen, for det kan jeg se på datoerne – at jeg vil udsende en pressemeddelelse om, at vi vil komme med et konkret lovforslag til løsning af disse tre problemkredse.

Det lovforslag skal være teknisk i orden – det har været i Skatteministeriet osv., og det er nu færdigt – det tager nemlig højde for, at man både får andelsboligerne, boliginteressentskaberne og de små udlejningsejendomme med, og at man sørger for, at der ikke bliver fradrag for driftsudgifter, osv. osv. osv.

Det forslag er nu færdigt, bemærkningerne er skrevet, og det bliver indleveret i morgen. Og jeg tror, at vi kan få en meget bedre diskussion på grundlag af det. Hvis vi vil have dette problem løst inden sommeren, er det bedre at forholde sig til det lovforslag – som er et lovforslag med tekniske paragraffer – end til et beslutningsforslag, som er et luftigt slag i bolledejen.

Bodil Melgaard Haakonsen (CD):

Da CD's ordfører på dette område, fru Bente Juncker, ikke kan være til stede, skal jeg her ved fremføre hendes synspunkter:

CD er klar over, at der er vanskeligheder ved beregningen af lejeværdien for boliginteressentskaber. Vi har noteret os ministerens holdning til rimeligheden af den her foreslåede procentberegning af lejeværdien.

CD ser frem til, at det tværministerielle udvalgs betænkning foreligger, og så håber vi, at ministeren herefter vil tage spørgsmålet op, så der kommer til at foreligge klare og rimelige retningslinjer for, hvordan lejeværdien skal beregnes for de enkelte deltagere i boliginteressentskaber.

CD vil derfor afvente udvalgets betænkning og kan ikke støtte forslaget.

Jørgen Estrup (RV):

Noget af det mest fornuftige, der er sagt i denne debat, er, at problemerne skal løses, at der er nogle mennesker, der er kommet i klemme, og at det jo altid lander på vores bord, når der er nogle, der udnytter situationen eller finder nogle huller eller nogle fiduser, eller hvad det ellers kunne være. Og selvfølgelig skal vi

gøre, hvad vi kan for at løse de problemer. Det er derfor, der sidder et embedsmandsudvalg, og det er derfor, arbejdet i embedsudvalget er fremskyndet.

Men det, der jo samtidig er så vigtigt at sige, er, at dette ikke skal gøres til en Århussag. Det skal løses på en rimelig og fornuftig måde, som gælder for hele landet. Jeg skal ikke bebrejde de mennesker i Århusområdet, der føler, at de har problemet tæt på – og jeg tror faktisk, at det er langt mere udbredt i Århusområdet, end i hvert fald jeg kender til det fra København – at de bringer sagen frem, for det er dog den måde, vi får gjort noget ved den slags spørgsmål på. Men det er vigtigt, at vi ser det som en helhed og medtager de erfaringer, der kan være fra resten af landet, hvis der er nogen.

Det er muligt, og det er vel oven i købet sandsynligt, at skatteforvaltningen i Århus ikke har handlet fornuftigt i denne sag, men det er jo ikke det, der er spørgsmålet her; det er ikke det, vi skal tage stilling til, og det er heller ikke det, beslutningsforslaget drejer sig om.

Beslutningsforslaget drejer sig om, at man skal sidestille interessentskabslejligheder og ejerlejligheder. Her synes jeg nok, at man må spørge sig selv om, hvad baggrunden dog skulle være for det. Det kan da ikke være den helt overfladiske parallel, at der er en ejer i begge tilfælde, for realiteten er jo den, at mens der er en selvstændig vurdering af ejerlejligheder, er der aldeles ikke nogen selvstændig vurdering af interessentskabslejligheder, og derved skabes jo netop den situation, at man går over til at benytte den skønsmæssige ansættelse, der gælder i skattelovgivningen. Derfor skal vi selvfølgelig afvente rapporten fra embedsmændene og finde en fornuftig måde både at behandle dem, der allerede er gået i gyngen, på og så overveje, hvordan vi skal forhindre, at der er flere, der gør det.

Også jeg hælder i øjeblikket til den opfattelse, at dette er ikke en idé, som skal have lov til at leve videre. Det har aldrig været meningen, at man skulle udnytte de muligheder, der var i lovgivningen om andelsboliger, og det stop, der var i ejerlejlighedsloven, til at lave dette, for det sætter jo de ejere, der overtager en interessentskabslejlighed, i den helt uholdbare situation, at de påtager sig en økonomisk forpligtelse, som er aldeles uoverskuelig, fordi de hæfter fællesskabsolidarisk, således at de al-